

JOHANNEKSEN EVANKELIUMI

(jatkoa)

Pekka Ervastin esitelmä 7.3.1926

Johanneksen evankeliumi, joka on kaikista evankeliumeista mystillisin, puhuu kristustajunnan salaisuudesta ja historiallisesti käsitettynä Jeesuksen persoonallisuudesta, eli Jeesuksen ihmeistä Kristustajunnan kannalta, Kristuksesta hänessä. Tämä Johanneksen evankeliumi on saanut meidät tuntemaan, erikoisesti silmällä pitämään pahan probleemia. Koska ymmärtääksemme hyvää täydellisesti, täytyy meidän ymmärtää pahaa. Ja koska pahan problemi samalla opettaa meitä ymmärtämään hyvän probleemia.

On kysytty, mistä paha on saanut alkunsa, ja on huomautettu, että samoin kuin Jumala ilmenee ihmisessä, samoin pahahenki ilmenee ihmisessä. On samalla huomautettu, että ihmisiä on ollut ennen meitä, ja että sen johdosta on olemassa henkiolentoja, jotka edustavat jotain, joka meidän elämässämme on pahaa, ja johon meillä on vastaavia ominaisuuksia itsessämme, ja jotka ovat meihin nähden kiusaavassa asemassa.

Millä tavalla sitten ihmisinä, sieluina, voimme voittaa pahan siemenen itsessämme ja muuttaa kaikki hyväksi ja hyvien henkien johdettaviksi, on kysymys?

Jos luomme katseemme pahan historiaan ihmiskunnan historiassa ja noiden kiusaavien henkien työhön, niin voimme siihen vastata. Tämä saa olla aivan lyhyt, mutta ne, jotka tuossa luomisessa ovat olleet mukana voivat ymmärtää, mistä on kysymys.

Itse asiassa tuo kertomus, joka niin selvänä esiintyy Vanhassa Testamentissa, Mooseksen I:ssa kirjassa, tuo kertomus paradiisista, joka siinä esiintyy, esiintyy myös kaikkien kansojen pyhissä traditioneissa, ja sisältää se oikean ja syvällisen totuuden hyvin avatussa ja paljastetussa muodossa.

Paradiisin kertomus keskittyy siihen, että meidän ihmiskuntamme eli alussa autuaallisessa ja onnellisessa tilassa. Jos emme rajoita historiallista näkökantaa, vaan ulotamme katsemme kauemmaksi taapäin, miljoonia vuosia taapäin, silloin näemme meidän ihmiskuntamme huomattavan merkillisessä ajassa. Ajassa, jolloin ihmiset elivät verrattain paljon onnellisemmassa olotilassa, kuin nykyään. Jolloin koko tämä kertomus oli faktillinen tosiasia. He olivat todellisia Jumalan kuvia. He elivät viattomuuden tilassa ja heidän elämänsä oli täydellistä harmoniaa. He elivät silloin maallisessa paradiisissa, elivät sellaisissa olosuhteissa, että heidän ei tarvinnut tehdä työtä samalla tavalla, kuin nykyään. Tämä nimenomaan sanotaan kaikkien paradiisikertomusten yhteydessä. Sanotaan, että ihmiset saivat syödä kaikkia maan hedelmiä, eivätkä olleet riippuvaisia sellaisista olosuhteista kuin nykyään, vaan heidän tehtävänsä oli henkisesti mennä eteenpäin.

Ja kun katselemme Lemurian tantereella olevaa aikaa, niin näemme, että tälle planeetalle tuli ihmisolentoja muualta, jotka asettuivat asumaan tähän maahan ja ottivat ohjatakseen tämän lapsi-ihmiskunnan ensimmäisiä askeleita elämässä. Nämä olivat viisaita johtajia, paremmin, Salainen Veljeskunta, ensimmäinen salainen Mysteriokoulu. Ja, jos tutkitte kristillisiä tutkijoita, joiden silmät ovat nähneet todellisia salaisuuksia, niin huomaatte heidän puhuvan tästä. Ottakaamme esimerkiksi Emanuel Svedenborg, joka eli 17:llä vuosisadalla, niin näemme, että alkuperäinen apu saatiin keskiajalla pyhältä kirkolta, joka tiesi, kuinka elämä oli elettävä. Se oli alkuperäinen ilmoitus ja se on ollut sama, josta teosofisissa kirjoissa puhutaan Salaisen Veljeskunnan nimellä.

Kun ihmiset elivät paradiisillisessa tilassa, elivät he enemmän sieluina. Te tiedätte, että tänä päivänä on ensimmäinen askel se, että ihminen luopuu siitä harhasta, että hän on ainoastaan tällainen näkyväinen, materiaallinen ruumis, ja että hän tuntee olevansa sielu – ja sängen moni teistä varmaan on kokenut

tämän tunteen – ja muuttuu sielulliseksi olennoiksi, joka on suurempi ja ihmeellisempi olento, joka liikkuu maan päällä. Hän tuntee olevansa elävä sielu. Ihmiset paradiisissa elivät juuri tällä tavalla. Heidän järkensä ei ollut niin kehittynyt kuin meidän nykyään. He olivat aivan kuin toisessa asemassa aistimien suhteen. Ihmisillä oli kolmas silmä, jolla he näkivät yhteyden toisen maailman kanssa. Heidän fyysilliset silmänsä olivat alkuaan sumuisia eivätkä eroittaneet tämän näkyväisen maailman muotoja niinkuin meidän silmämme. Heidän mielikuvituksensa loihti selvästi kaikki näyt. Mutta heillä oli toinen salainen näkö.

Kun siis tänne ruumistui näitä erityisen kehittyneitä ja viisaita jumalolentoja toisista tähdistä, niin nämä herättivät meissä erikoista luottamusta ja uskoa sentähden, että he olivat niin kauniita. He näkyivät meidän astraalimuodoillemme ja he loistivat kauniina olentoina. He opettivat meitä puhumaan, rakentamaan ja tekemään työtä. Mutta se, mikä oli tärkeätä, oli se, että he saivat meidät seuraamaan itseänsä. Ei kuitenkaan sokeasti, vaan koska me itse näimme, että he olivat niin hyviä.

On sängen sattuvasti kuvattu silloista eläinkuntaa, sanotaan, että Adam nimitti ne. Ja heille jäi se nimi, jonka Adam antoi. Sillä kaikki, mitä silloin paradiisin tilassa nähtiin, se oli kaikki totta, nimittäin silloin nähtiin kaikkien asioiden oikea muoto. Jos eläin tuli meidän eteemme, niin me näimme sen verrattain hämärästi fyysillisessä muodossa, mutta me näimme mitä eläimellisiä himoja ja haluja heissä oli. Todellinen nimi on eksaktinen kuva siitä kertomuksesta. Kun Adam nimitti eläimet, niin se merkitsee, että hän näki minkälainen kukin eläin oli. Ja silloin tuli lankeemus. Ja se kehittyi siitä, että erinäiset olennot alkoivat vietellä ihmisiä.

Me olemme nimittäneet näitä olentoja kolmella eri nimellä: lucifeeriseksi, ahriinaanisiksi ja saatanallisiksi olennoiksi. Nämä olivat erittäin kehittyneitä ja loistavia olentoja.

Mitä nyt olivat lucifeeriset olennot, jotka viettelivät ihmisiä? Se oli loistava, voimakas valovirta, niinkuin käärme olisi

esiintynyt, käärmetuli. Se oli viehättävä, niinkuin ihmisillä olisi ollut silmien edessä tuli. Tämä suuresti viehätti, ja nämä viisaat olennot, jotka tällä tavalla luomissalaman valossa näkyivät, selittivät ihmisille: Te ette herää, jos ette maista kielletyn puun hedelmästä. Teidän täytyy oppia tietämään mitä elämä on. Te seuraatte viisaita olentoja umpimähkään, mutta ette saa tulla heidän kaltaisiksensa, ellette syö siitä puusta, joka on kielletty. Päästäkää meidät vaikuttamaan, ja antakaa meidän astua sisään teihin, silloin tulette ihmeellisiksi jumaliksi ja tietäjiksi. Ja ihmiset luonnollisesti lankesivat.

Nyt voimme katsella tätä siltä kannalta, että se oli sangen surkea tapaus. Mutta voimme tätä katsella toiseltakin kannalta, ja sanoa, että se oli luonnollinen kehityksessä. Sillä ilman tätä emme olisi tulleet järkeviksi, tunteviksi ja tahtoviksi olennoiksi. Olisimme olleet viattomuuden tilassa. Ei pitäisi tunteen kannalta ajatella tätä lankeemusta. Se oli samalla surullinen asia, mutta välttämätön.

Ja miksi me lankesimme? Me lankesimme Luciferin valtaan, kohdistamaan ajatusta siihen, mikä samalla on aineeseen lankeemista. Se oli sitä, että huomasimme kiintyä luovaan voimaan aineellisessa merkityksessä, nimittäin sukupuoliin. Me heräsimme näkemään, että tämä voima tuotti meille suurta nautintoa. Tämä tapahtui vuosituhansien aikana. Ei se tapahtunut silmänräpäyksessä. Mutta se tapahtui, ja ihminen oppi silloin, että juuri sukupuoliin hallitsi. Se antoi kaikista voimakkaimman tunteen siitä, että hän eli. Se paisutti koko olemisen tunteen, antoi rajattoman tunnon siitä, että hän oli olemassa. Sentähden kiintyi ihmisen huomio sekä ulospäin että alapäin. Ja sentähden ihminen, joka oli ajatteleva ja tajuinen olento, lankesi ja käänsi huomionsa alapäin ja ulospäin.

Tämä kokemus on kauttaaltaan tuottanut äärettömiä hedelmiä. Juuri tuo lankeemus sukupuoliin tuottamiin mystillisiin nautintokokemuksiin, se on saanut aikaan suurta kärsimystä ja suuria tuskia. Sillä se, joka tuottaa suurinta

nautintoa, se tuottaa myöskin suurinta tuskaa. Ja ihmiset olivat tutustuneet suurimpaan ja salaperäisimpään okkultiseen voimaan. He antautuivat sen valtaan ja joutuivat luomaan. Tästä kantavat kaikki sitä karmaa, mikä siitä seurasi. Se oli ensimmäinen lankeemus lucifeeristen henkien pauloihin. Ja meidän täytyy tunnustaa, että ihmiskunta yhä vielä kantaa raskasta taakkaa. Voidaan sanoa, että se ihminen, joka on ratkaissut sukupuolipulman ja voittaa itsessään sukupuolihimon, hän on ottanut pitkän askeleen salaisella tiellä. Niinkuin kaikki mystikot ovat sanoneet, että kaikista suurin voima on alaspäinen voima, joka voi (?)

Ja kun kerran ihminen oli langennut lucifeeristen henkien pauloihin, oli verrattain helppoa ahrimaanisilla hengillä kiusata ihmistä ja vetää pauloihinsa.

Nämäkin olivat loistavia, kauniita olentoja, henkiä, jotka sanoivat: luottakaa meihin niin opitte näkemään jumalan. He vaikuttivat siten, että me aloimme epäillä sitä, mitä viisaat olivat meille opettaneet. Samalla, kun me lankesimme lucifeeristen henkien pauloihin, silloin kolmas silmä peittyi ja silmä näkyväiseen maailmaan meni enemmän auki.

Nyt sanoivat ahrimaaniset henget: Mitä tietoa teillä on Jumalasta? Ette tiedä ollenkaan totta. Me opetamme teitä ajattelemaan, epäilemään, uskomatta umpimähkään. Tämäkin oli välttämätöntä, mutta myös lankeemus pois lapsen luottavaisesta tilasta, jolloin ihmiset näkivät, kuinka totta jumalat opettivat. Mutta se oli samalla ihmisten omien ajatuskuvien herättämistä. Ihminen oppi vähitellen ajattelemaan. Näiden ahrimaanisten henkien kuiskaukset jatkuvat yhä vielä. Ihmiskunta aivankuin elää siinä kiusauksessa. Ja jokaisen ihmisen, joka tahtoo tulla itsenäiseksi henkiseksi olennoksi, täytyy läpikäydä tällaisia epäilyksiä, johon ahrimaaniset voimat heitä houkuttelevat.

Sitten oli kolmannen, saatanallisen voiman vaikutus. Heidän opetuksensa näkyi siinä, että he sanoivat: me opetamme teille kaikista lyhimmän tien, jos olette voimakkaita, niin kieltäkää

kaikki. Kieltäkää Jumala, josta teillä ei ole mitään tietoa. Huomatkaa se, jota te olette nimittäneet pahaksi. Antautukaa kaiken itsekkyyden valtaan, tulkaa oikein julmiksi, tehkää pahoja tekoja, olkaa pahoja toisille, niin silloin te kehitytte. Ja olkaa pahoja, ei ainoastaan ihmisille vaan eläimille ja luonnollekin.

Nämä ovat voimat, joita sanomme „mustiksi voimiksi“, „mustaksi magiaksi“.

Silloin oli jo siirrytty eteenpäin, elämään Atlantiksella. Oli kulunut miljoonia vuosia, kun Atlantiksella mustat voimat tulivat meidän luoksemme. He houkuttelivat meitä, ja me lankesimme, hyvin monet hyvinkin pitkälle. Noilta ajoilta on ulkonaisesti periytynyt ihmiskunnan raskas karma. Noilta ajoilta, jolloin annoimme vietellä itsemme julmuuteen, ilkeyteen y. m. pahaan. Tämä tekee, että emme voi vielääkään järjestää oloja maan päällä oikein. Vaan meidän täytyy elää yhtämittäisessä onnettomuudessa. Se on seurauksena siitä, että annoimme vallan kaikille jumalattomille, itsekkäille vaistoille ja panimme muut, heikommat olennot meitä palvelemaan. Tietysti eivät kaikki osanneet mennä yhtä pitkälle. Jotkut, valitettavasti menivät hyvinkin pitkälle pahassa. Jos me olisimme oikein pitkälle menneet, ei meillä olisi mitään toivoa enää, niinkuin tapahtuu niille, jotka tulevat „mustiksi maagikoiksi“, heille, jotka todella valitsevat Jumalan ja kaiken hyvän vastustamisen ja sanovat: me emme tahdo olla missään tekemisissä hyvän ja Jumalan kanssa. Mutta monet ihmiset eivät saata näin pitkälle mennä pahassa. Useimmissa on järki niin pitkälle kehittynyt, että he ymmärtävät, että jumalattomuus ja pahuus vie kadotukseen, ja että hullua on kieltää kaikki hyvä. Meillä on inhimillisiä tunteita ja ajatuksia, jotka tekevät tällaisen tien mahdottomaksi. Siinä määrässä kun ihminen on antautunut pahan, julmuuden ja Jumalan pilkan valtaan, siinä määrässä hän saa kärsiä sanomattomia tuskia.

Ja kun nyt katselemme ihmiskunnan elämää, täytyy meidän sanoa, että ihmiskunta vielä elää lankeemuksen tilassa, mutta että on yksilöitä, jotka pyrkivät pois tuosta lankeemuksen tilasta.

Ymmärrämme, että se on yksilöllinen asia. Sillä ihminen on tuleva tietäjäksi, jumalalliseksi olennoiksi, joka näkee, tietää ja osaa kaikki. Ja sentähden täytyy kunkin ihmisen yksilöllisesti herätä. Hänestä täytyy tulla totuuden ja Jumalan etsijä. Hänestä täytyy tulla sellainen olento, joka pääsee pois pahasta ja kääntyy hyvään päin. Ja vasta silloin alkaa ihmisen yksilöllinen, inhimillinen historia. Ennen sitä hän on ihmiskunnallinen ryhmäolento, joka elää lankeemuksen tilassa. Kun hän elää olentona, joka kaipaa totuutta, hyvyyttä, kauneutta, silloin hänestä tulee inhimillinen yksilö. Ja silloin alkaa hänen yksilöllinen kulkemisensa taivaallisen Isän luo. Se on ihmiskunnan ja yksilön kehitys.

Ja nyt olemme tulleet siihen, että kysymme: Millä tavalla totuudenetsijä, ihminen, joka yksilöllisesti herää, voi voittaa kaikki nämä kiusaukset? Mitenkä hän pääsee näiden pauloista?

Muistamme, kuinka apostoli sanoi: auta minua ja lisää uskoani. Pietari, joka näki Mestarin joka päivä, lankesi epäilykseen. Ei kuitenkaan epäilykseen siitä, että Jeesus Kristus oli kaikki voittanut ja seisoj päiväns sankarina, vaan epäilykseen omaan itseensä nähden.

Kuinka voi päästä irti kaikesta heikkoudesta, minkä tuntee? Kuinka voi nousta tästä kadotuksen ruumiista: Kuinka voi rakentaa sellaisen ruumiin, joka kuuntelee vain hengen kuiskauksia ja joka tottelee hengen käskyjä sekä ymmärtää käytännöllisesti, että täytyy oppia voittamaan kiusaukset?

Kun ihminen totuuden etsijänä, opetuslapsena, pyrkijänä tutkii itseänsä, silloin hän huomaa, mitä kaikenlaisia vaistoja ja viettejä hänellä on julmuuteen ja toisten yli nousemiseen. Viettelijä voi tarkoittaa hyvää, mutta ihminen ei huomaa, kuinka lankeemus saattaa hänet eri voimien pauloihin.

Teidän pitää ihmisinä rakentaa yhteisesti paradiisi maan päälle. Ja kuinka voitte rakentaa? Tietysti poistamalla ne, jotka estävät teistä rakentamasta.

Yhteiskunnissa on paljon köyhiä, jotka tuntevat, ettei ole Jumalan tarkoitus, että heidän aina pitää elää kurjuudessa, kun kuitenkin on olentoja, jotka saavat rypeä kaikissa intohimoissansa. Kuinka olisi mahdollista, että maan päällä olisi sellainen vääryys, että me saamme vaan nähdä vaivaa ja toiset saavat nauttia kaikesta? Silloin kuiskaavat nämä voimat: ei ole totta, se on ihmisen oma tietämättömyys. Nuo toiset ovat ilkeitä ja häijyjä olentoja, heittäkää pois ja tappakaa heidät. Näin kuiskaavat saatanalliset voimat. Ja siinä on näennäisesti niin suuri totuus, että ihminen kaikessa parhaassa tunteessa nousee ja tappaa. Mutta samalla on langennut saatanan pauloihin. Eivätkä ole nousseet sen suurempaan onneen. Jos he saavatkin nauttia tämän elämän hyvyyksistä, saavat heidän lapsensa sitä enemmän kärsiä. Siitä ei tule parannusta. Ja sentähden juuri täytyy ihmisen tutkia itseänsä, voidaksensa ymmärtää, mitä julmia tekoja hänessä on. Hän ei tahdo olla paha enää. Hänen täytyy tulla sellaiseksi, että hän ei hyvä mielessä tahdo tehdä mitään julmaa eikä pane toisia kärsimään. Hänen tulee tutkia itseänsä ja vetää esille itsestänsä se inhimillinen voima, jota sanotaan sääliksi. Jos ihminen muistaa, että hänen sydämessänsä elää sääli, silloin hän ei voi elää saatanan pauloissa. Silloin sääli voittaa saatanan. Ihminen aina muistakoon, että hänen sydämessänsä asuu sääli, ettei hän sentähden voi tuottaa kärsimyksiä toisille. Jos hän tämän muistaa, silloin ei voi tehdä mitään julmaa.

Tiedämme yhden ihmeellisen ihmisen, Gautama Buddhan, joka vei huippuunsa tämän tiedon, ja joka pelasti ne, jotka hänen ääntänsä kuuntelivat. Saatanalla ei ole mitään valtaa sen ihmisen yli, joka seuraa Buddhaa. Hän opetti seuraajillensa sääliä. Kun ihminen oppii eläimiä säälien ymmärtämään, niin silloin hän ymmärtää, että ihmisetkin voivat kärsiä. Ja, jos hän oppii säälimään ihmisiä, niin hän voi sen ulottaa muihin luonnonvaltakuntiin. Se pelastaa hänet pahasta tahdosta. Buddha pelasti ihmiskunnan saatanan vallasta.

Mutta sitten meillä ovat lucifeeriset voimat. Nuo kiehtovat voimat, jotka eivät puhu suinkaan mistään pahasta, vaan puhuvat kaikesta hyvästä. Nämä meissä opettavat syntiä tekemään, opettavat sukupuolielämän salaisuudet. Opi tuntemaan onnea maailmassa, siis minua vaan seuraa. Kuinka nautinto voisi olla mitään väärää? Kuinka tällaisessa maailmassa, missä on enimmäkseen kärsimystä ja tuskia, mutten voisi elää, täytyyhän saada nauttia, muuten emme jaksaisi. Meidän täytyy saada nauttia, ja mehän emme osaa nauttia muulla tavalla kuin aisteillamme. Sillä tavalla puhuvat lucifeeriset voimat. Näin ne yhä tänäpäivänäkin puhuvat meille. Millä tavalla me voimme näitä voittaa? Mikä on se taikasana, joka auttaa näiden vallasta?

Se on Jeesuksen Kristuksen opettama positiivinen, aktiivinen rakkaus. Kun Jeesus Kristus sanoi: „rakastakaa toisianne niinkuin minä olen teitä rakastanut“, niin ne sanat ja niiden sisäinen merkitys, sen käsittävät. Siinä on silloin lucifeeristen voimien voittaminen. Hän on näyttänyt millä tavalla voi päästä sukuvietin, kaiken heikkouden, puutteellisuuden ja epäilyksen täydellisestä vallasta, kaiken aistinautinnon ylivallasta. Siitä voi päästä ainoastaan Kristus-rakkauden avulla.

Meidän pitää oppia rakastamaan toisia, antamaan kaiken sillä rakkaudella, jolla Kristus meitä rakasti. Toisin sanoen todellisella rakkaudella, toisin sanoen rakkaudella.

Rakkaus ei etsi mitään nautintoa, ei omaa onnea. Rakkaus ei ole mustasukkainen, rakkaus ei vihaa eikä epäile. Rakkaus tahtoo palvella ja antaa itsensä, nostaa vaan toisia. Meidän pitää alkaa rakastaa juuri niitä, jotka ovat meitä lähinnä. Ei meidän pidä ajatella, että meidän pitää rakastaa afrikkalaisia ja tulimaalaisia, ei, vaan rakkauden täytyy tulla ilmi niiden keskuudessa, jotka kuuluvat yhteen piiriin meidän kanssamme. Hehän ovat meille annettu sitä varten, että oppisimme rakastamaan.

Siis, kun tahdomme päästä lucifeeristen voimien vallasta, täytyy meidän tehdä juuri sitä, jonka tiedämme sydämessämme tuottavan niille suurinta onnea ja autuutta, jotka ovat meidän

lähellämme. Meidän ei pidä olla pieniä ja heikkoja rakkaudessa, vaan täynnä iloa ja antaumusta. Niin meidän täytyy rakastaa omaisia, ystäviä, veljiä, ja vähitellen jokaista ihmistä, joka tulee meidän tiellemme. Ja ihminen, joka alkaa voittaa lucifeeristen voimien kirouksen, hän tulee lopulta sellaiseksi, että jokainen, joka tulee hänen luoksensa, tietää tulevansa rakastajan ja ystävän luo.

Jokainen ihminen, joka on Luciferin itsesssänsä voittanut, hänen sydämensä täyttyy sanomattomalla rakkaudella. Hän elää siinä viattomuuden tilassa, että hän vaan katselee, kuinka kaikki on hyvää ja kaunista Jumalan ihmeellisessä maailmassa. Sen rakkauden on Jeesus Kristus meille opettanut. Ja sitä rakkauselämän koulua meille opetetaan.

Ihminen, joka pyrkii Jumalan luo, hän lyhyesti konsentreerauksen muodossa voi ottaa oppia tullakseen Jumalan luo. Kaikki, mitä me hengestä opimme, on mitä elämä meille opettaa. Mutta kun olemme tietäjiä, mystikoita, niin silloin opimme lyhyesti. Miksi tuhlaisimme kymmeniä miljoonia vuosia siihen, mitä voisimme oppia yhdessä hetkessä? Se on vaan teoriaa, mutta eihän ole se mahdotonta. Ihminen voisi yhdessä minuutissa tulla mestariksi, mutta käytännössä on tavallisesti niin, että ihminen muutamassa tuhannessa vuodessa voittaa sen, mihin muuten kuluisi miljoonia vuosia.

Ja kun ihminen tällä tavalla oppii voittamaan lucifeerisia voimia ja oppii todella rakastamaan, silloin huomaamme, että emme ole oikein osanneet rakastaa, ei parasta ystäväämme, ei edes omaa lastamme, vaikka äidinrakkaus onkin kaikista kaunein kuva tästä, niin äitikin voi oppia, ja hänkin voi puhdistua. Ja meidän rakkautemme täytyy käydä äidinrakkauden läpi. Meidän täytyy oppia rakastamaan niinkuin äiti ja siitä vielä nousta ylöspäin.

Kun me ihmisinä siis opimme vähitellen voittamaan näitä lucifeerisia voimia, niin ahrimaaniset voimat astuvat meidän eteemme.

Voi, kuinka ne ovat ihmeellisiä, nuo ahrimaaniset voimat ja niiden paulat! Emme päässe mihinkään ennenkuin olemme voittaneet kaiken tiedon. Niin kauan, kunnes meidän silmämme tuntee kaikki elämän ja kuoleman salaisuudet, niin kauan voimme sotkeutua ahrimaanisiin voimiin. Me uskomme, että meidän täytyisi kuulla ainoastaan Jeesuksen Kristuksen ääntä omassa sisässämme. Jokainen mystikko, joka kulkee „kaidalla tiellä“ eteenpäin, hän tietää, kuinka paljon hänen täytyy tietää ja nähdä totuutta.

Kaikkina aikoina ihminen aina niin mielellään tahtoi lykätä Vapahtajan ulos omasta itsestensä. Vapahtaja kohottaa hänen työtään ja pyrkimystään. Kuinka ihmisellä olisi ihanaa, jos hänellä olisi jokin vapahtaja ulkopuolella, joka voisi nostaa hänet taivaaseen. Ahrimaaniset voimat lähettävät meidän mieleemme tällaista. He tahtovat, että olisi ulkonaisia vapahtajia. Kuinka me osaisimme ja voisimme olla pyhiä ja puhtaita ilman? Siinähan on kylliksi, että uskomme, että toinen on pyhä ja puhdas. Ei ole mitään muuta pyhää, kuin se, mikä on muissa. Juuri silloin ahrimaaniset voimat puhuvat meille, kun tunnemme niin. Ja ihminen on luonnostaan niin taipuvainen etsimään vapahtajaa ulkopuolelta. Se on Messias-usko. Ihmiskunta ajattelee aina niin, että nyt pitäisi Messias tai vapahtaja tulla eivätkä ajattele, että Messias tulee yksilöllisesti ihmisen luo, silloin kun tulee.

Tahdon ainoastaan sanoa sanat, jotka tavallaan on hämmästyttäviä.

Madame Blavatsky kirjoitti aikakauskirjassaan Lucifer: „Nyt, kun teosofia on maailmassa, on toivoa, että ihmiset lopultakin pääsevät tuosta Messias-houreesta ja ymmärtävät mitä Messiaksella on tarkoitettu.“

Ahrimaanisten voimien lumoihin jouduttuamme, jos odotamme ulkonaista vapahtajaa, on silloin aivankuin Johanneksen evankeliumissa sanotaan (Joh. 10 luku):

“Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, se on varas ja rosvo.

Mutta joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen.

Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen äänensä: ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos.

— — — “

Mikä on se nimi? Se on Kristus. Se on mystillinen Kristus.